

Arkiverat

Arkiv I

skotten ljuder över markerna
når min hjärtmuskel och
omsluts av kammaren

ett ögonblick upphör andetagen
därvid gränsen till det annalkande

mellan hudtäcket och flödet i dig
för jag in min hand

fukten mot handflatan
färdas bevattnad
utmed kanaler

och sveper hinnor omkring begäret jag mottager

väl mött mitt lejon
saligheten manifesterad
väl mött min kejsare
i hudlig skrud

mina skäl söker sin skälighet
högt ovan jordbundenhet
djupt under mänskligt kods-system
vid initiering underminerade
av jordresenärer

inte vet jag
inte ser jag
inte hör jag klart

känner fukten ur munnen

du bränner mitt kött med omöjlighet
jag säger

det är inte mer outhärdligt
än svidningar i luftvägarna
än händerns torka
i frånvaron av

saften
sötman
doften

från det stulna
försumbara
okristligt
ljuvliga

kastar mig i en båge
passerar fåglar mitt öga sällan skådat

vill se dig falla

en bland dessa

in i kroppen

känna tyngden då du skjuter av

söker tecken
fäster blicken bredvid
väntar på spricköppningen där ditt ansikte
med stumma ögon
visar sig

en sekund

som efter sammandragning
vilar det slätt och
munnens konturer faller i varje andetag

brist

som om jag varit utan medvetande

likväl

river köttet

fäller kroppen

öppnar mig neråt

förrådiska röst

ropar ur gropen

du är med vetande

om frånvaron

avsaknaden fäster sig mot huden

tusentals ringande klockor över kroppen

larmar sig samman och

stillas aldrig

eller

av händer mot ytan

som bär minnet av förekomsten

i rummet bakom

sprickbildningen

genom tillfällighetens glas har jag känt dina händer
röra sig
över mitt synfält

fingerar trumma
mot universums kant

hur bleknar erfarenheten?
hur vinner vardagen mark?
runt icke existerande ögonblick

alltjämt
påtagligt
minner kroppen

trots detta livs omöjlighet

skotten ljuder

köttet svider illa

ingen kan ana
var den branden härjat

Arkiv II

utmarkens fallna änglar
dansar tidshål över stjärnlös himmel
horisontens bergskam hukar
under virvlar

uppför tornet
utmed branten
och fångar
den bittra smaken av väl formade lögner

lägger pannan i veck
drar hjärtat tillbaka

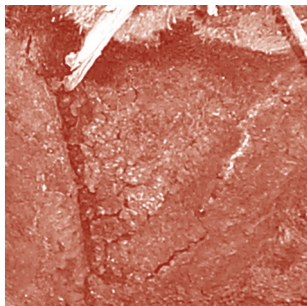
jag snuddar
och svänger tvärt
parerar de åter fallande

dofterna sticker
bejakar mig brännmärkt
genom hjärtat tagen

och rustad
med oförmåga
att hålla rörelsen vilande
mot bitterljuv längtan

luktar sött
under knutet förband
över skedd skada

står kapslad och startklar

slår mot väggar
sänker synen
fäller mig

minns ej rösten under jorden

kastar mig framåt
slår mot järn

flödeslös och något för böjd
når jag ej
rörelsen i rösten

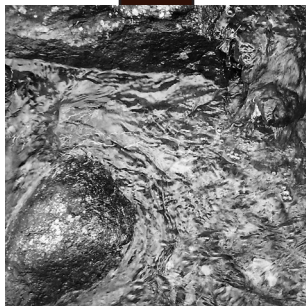
glömd är omsorgen

ber om nordligt vatten
om frostens grepp runt eldens förbrännande
blåtungor

rådlös
flyktig
föder jag lögner för de blinda omkring mig

häll vatten över mitt ansikte
skölj bort belägringen
märk av
bränn ur

i stelhet
på yttersta kanten
väger min kropp

pandoras ask
ligger uppbruten

tömd
viktlös

försöker leva troslöst
i stor förtvivlan efter oskuld

Arkiv III

i gränslandet
likt en kontralinje
vilar i den smala horisonten i
skärpa av motsättningar

subtila mellanrum

såsom jordens tröghet att långsamt föda liv och
gräset mellan mina tår
såsom luftens bångstyriighet

ovaraktig
sprudlande
skoningslöst oförutsägbar

oförenlig i hjälplöst beroende är
horisontens överlappning den position där
halvmänniskor kan vila i väntan på helhet

vistas där rötter tränger djupt
fäster mot grunden och
skjuter med raka stammar mot solen

fri sikt och så tålmodet

här driver ingen oro efter
beslut om riktning

kan jag centreras?
kan jag ankra?
tillfälligt

jag är lövet i kronans topp
den enda sträng i förbindelse
med det till synes orörliga
kan jag nöja mig?

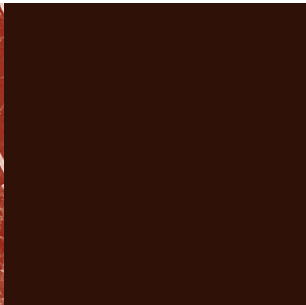
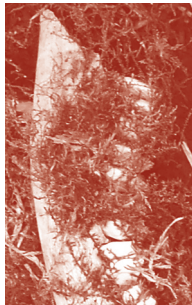
under det ringa upproret
gav sig en vilddjursarmé till känna

över gårdsplanen marscherade tusentals
med tänderna blottlagda
och riktingen styrd
mot den sist födda och
normlöst utsatta

skräcken slog lock i strupen
ljudlöst stötte ropen

jag blev en basstation för feghet

frivilligt ofrivillig
lät jag det glas som skiljde mig
vara okrossat och
offrade åter

du
under jorden befästade syster

avsluta mig

för samman våra åtskilda hjärtkamrar

hela mig och
var synlig vid din härd
då stridslarmet åter ljuder

undervisa mig
hur man tämjer vilddjur

det liv jag lever nu

alltid en tillfällighet
för mig bort
från det läsbara

faller igenom
utan förbehåll
bryter upp de golv mina fötter vilar mot
vränger insidan upp i vinden

en tillfällighet lever jag nu

ett tillfälligt liv

låt mig vila mot den stora kroppen
du som har ork att
bära de ständigt fallande

stryk mig över håret
låt mig fälla mitt ansikte i din vidsträckta armhåla

lägg mig därefter i jord och
kupa över mitt huvud

jag är underifrån uppfläckt
i överkant åderlåten
och drucken av dansen runt utmarken

har nu skäl att tvätta mina tankar
skölja mitt hjärta
klä mig praktiskt och
nykter vandra hemöver

Arkiv IV

de som har upphört att andas
dröjer sig kvar
sitter bakom dörrar och täpper igen

under kampen
om luften
forcerar jag syre i deras munnar
konsekvensen är annars

oavkortat ansvar
för deras död

minns dig
du efterlängtrade
skyddslösa

varmt
dofrika

omedvetet baksluga
rustad till tänderna
mot alla behov av egenvård

din strategi var alltid den mänskligt blinda

intervenera i förebyggande syfte och

mot upprepad oduglighet
bestod din vapenarsenal av
uteblivenhet

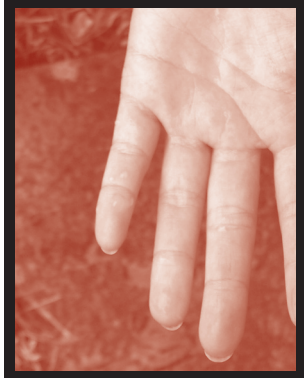
dina ögon fladdrar
du blir yvig
pladdrig

jag står framför
utan ansats att hägna dig

har upphört
att visa mina handflator
där saknaden smetar

har aldrig kunnat bära mig
då du avvisar alla skepnader

min enda möjlighet är att förhålla mig

hela livet
har vi vänt oss

blundande ögon mot din nacke

vad har jag att förebrå

hela livet gick vi
i oförmåga
i ovillighet
förbi möjligheten

trots vår till antalet ringa familj
ville ingen av oss lägga sig utanför fortan
i vapenvila

Arkiv V

vi rör oss
efter mönster
rimliga nog för det granskande dagsljuset

doftlöst
rättnäppt
över trampad mark

då mörker tränger skiljeväggen
fäller himlakroppar ur varma bröst
och
som en lysdiod skjuts blodomloppet runt
genom obrukade vener

genom dörren
ser jag dig reda en bassäng
för simmande
att bryta ytan

jag kommer förbi nu

med sjögräshänder
utmed en varm vätskande kropp
i vilken du planterar erfarenheten
av ditt hjärta

du stegar utmed himlavalvet
omsluten av andetag sprungna ur min mun

av den natt som föder mig
djupt ur jorden
vänds mina händer upp över
det kännbara

med ögon mönstrade som persiska mattor
planterar vi stjärnor

strategiskt

runtom i markerna

med solen i händerna
har jag velat se sådden skjuta i höjden

men du har vistats för länge i de praktiska rummen
och jag har planlöst tömt mina bågare

allt för avsides
från källan

torr är jorden

jag bör nu ägna mig åt byken av förbrukade kläder
åter täcka marken
med fukt och dimma och
varsamt släpa min vinge över din panna

vänder mig om nu

vingklipper

tätar

låter blodet svalna

förlägger viljan

med fast hand runt kroppen

söker åter en bärkraftig vardag

Arkiv VI

fortfarande väntar kroppen på
den rullande återböden

i vargaland danad
svart och hemlig

653 dagars törst

på rastlösa
resandes vis